Natura umană creată a lui Hristos

Sfântul Atanasie Împotriva Arienilor, Prima Orațiune

Michalis Mavroforakis

Transcriere dintr-o emisiune a Bisericii din Pireu, din seria de emisiuni: „Ortodoxie și erezie ”, de B' Biblical și colaboratorii săi.

Discursul nr. 260

1. Un sat corupt de eretici

2. Metodologia izolării satelor

3. Tema și relevanța sa pentru evrei, pasajul fiind distorsionat

4. Scopul nu este de a compara, ci de a contrasta Fiul cu creaturile

5. Genitivele (cu un „n”) și genitivele (cu două)

6. Originile păgâne ale arienilor

7. „Cretton”, „Probabil” și „Plus”

8. Identitatea Fiului în contrast cu genealogiile

9. Tatăl este „mai mare” decât Fiul și nu „mai mic” decât Fiul.

(ANTERIOR // URMĂTOR).

(Prima rostire: 20-5-2001) .

Descărcați-l de pe OODE și în fișier audio MP3.

1. Un sat corupt de eretici

Dragi ascultători, bine ați venit!

În emisiunea de astăzi, și în continuarea emisiunilor anterioare, vom trata un pasaj folosit adesea de eretici, cei care vor să diminueze valoarea naturii Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos.

Acest pasaj este din Epistola către Evrei, capitolul unu, versetul 4:

„ Fiind făcut cu mult mai prejos decât îngerii, a moștenit un nume mai distinct de al lor .”

Încă din momentul în care au început aceste atacuri împotriva persoanei și în special a naturii divine a Domnului nostru Iisus Hristos, acest pasaj a fost popular printre cei care doreau să realizeze exact acest lucru, adică să ia în considerare și să promoveze punctul lor de vedere că Domnul nostru, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, nu este Fiul autentic al lui Dumnezeu Tatăl și, prin urmare, Dumnezeu prin fire (adică, că firea Lui nu este aceeași cu cea a lui Dumnezeu Tatăl), printre cei care doreau să-L înjosească pe Fiul și să-L coboare la nivelul creaturilor.

Deci acest pasaj, pe care tocmai l-am citit din scrisoarea apostolului Pavel către Evrei, este interpretat greșit de eretici, îl izolează de întregul conținut rămas al acestei scrisori, dar și de conținutul Sfintelor Scripturi în general, și rămân (înțelegând greșit și interpretând greșit sensul cuvintelor), rămân, așadar, la „a fi făcut mai presus de îngeri”, (adică că a devenit mai presus de îngeri), „în măsura în care a moștenit un nume diferit de al lor”.

Ei spun, așadar, că, în primul rând, Fiul este legat de cuvântul: „a deveni” (adică ceea ce a fost făcut) și spun că, prin urmare, verbul care înseamnă „a deveni” este atribuit Fiului (adică „Eu fac” și nu „Eu nasc”), iar pe de altă parte consideră că cuvântul „mai superior” („creat”) este atribuit în sens de comparație cu îngerii și astfel sunt conduși la concluzia eronată că, atunci când este comparat cu îngerii, Fiul nu se deosebește de ei în esență.

După cum vom vedea în detaliu mai jos și cu ajutorul Primului discurs împotriva arienilor de Sfântul Atanasie, aceste concluzii sunt complet

eronate și complet străine de conținutul atât al Epistolei către Evrei, cât și al întregului text al Sfintelor Scripturi.

2. Metodologia izolării satelor

În primul rând, să ne reamintim că metodologia pe care o întâlnim cu siguranță în fiecare erezie este izolarea unor pasaje specifice, sau chiar a unor cuvinte și fraze scurte din textul Sfintelor Scripturi și interpretarea lor greșită, astfel încât rezultatul să se potrivească cerințelor doctrinare ale fiecărui spațiu eretic.

Cu alte cuvinte, dimpotrivă, dacă cineva vrea cu adevărat să cunoască conținutul Scripturilor, să le înțeleagă și să le interpreteze în mod corect, atunci când citește ceva, ar trebui să se întrebe mai întâi: „Când a fost scrisă, de cine, cui și din ce motiv". Tot ceea ce este scris are un scop. Și este spus în așa fel încât să poată fi înțeles în principal de cel căruia i se adresează în primul rând. În acest caz specific, așadar (care ne privește în emisiunea de astăzi), pasajul în cauză din Epistola către Evrei, ar trebui să-l examinăm și să-l investigăm prin această prismă, în primul rând, pentru a fi conduși la o concluzie sigură. Totuși (așa cum am mai spus), ereticii urmează o cale complet diferită. Ei izolează pasajul de orice alt context, adică de textul în care se găsește, și argumentează pe baza pasajului, având ca resursă doar învățătura lor dogmatică, pe care vor să o susțină.

3. Tema și relevanța scrisorii către Evrei pentru pasajul respectiv fiind distorsionate

Revenind așadar la scrisoarea către Evrei, reamintim că principala preocupare și scopul principal al apostolului, prin scrierea acestei scrisori, a fost acela de a susține credința evreilor creștini, susținând persoana Domnului nostru Iisus Hristos, prin textele Vechiului Testament, astfel încât să-i familiarizeze cu argumentele pe care le puteau folosi împotriva semenilor lor evrei, care mărturiseau credința creștină, credința în persoana Domnului nostru Iisus Hristos, referindu-se tot la Vechiul Testament.

Prin urmare, scopul principal al scrisorii este de a întări credința în Isus Hristos, de a înălța persoana Domnului nostru, și nu opusul, ceea ce invocă cei care folosesc pasajul menționat mai sus pentru a dovedi că Domnul nostru este presupus a fi unul dintre îngeri (adică o creatură) și nu un Fiu autentic al lui Dumnezeu Tatăl.

Așadar, la începutul scrisorii, apostolul începe cu o antiteză. Mai întâi îi pune în contrast pe profeți cu Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu. Scopul evident este că această distincție trebuia făcută, deoarece unii spuneau că Isus este unul dintre profeți. Așadar, apostolul spune:

„ Dumnezeu, care a vorbit odinioară părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, ne-a vorbit nouă prin Fiul, în aceste zile din urmă. ” (Evrei 1:1)

Adică, în timp ce în trecut Dumnezeu a vorbit în multe feluri și mijloace părinților prin profeți, în aceste zile din urmă El ne-a vorbit printr-un Fiu, Fiul Său.

Așadar, după ce face acest contrast între Fiul lui Dumnezeu și profeți, după un timp, și anume în versetele 3 și 4, el spune:

„ După ce a ispășit prin Sine păcatele noastre, S-a așezat la dreapta Măririi în locurile preaînalte, fiind făcut cu atât mai prejos decât îngerii, cu cât a moștenit un nume mai înalt decât al lor .”

Adică, este pasajul pe care îl discutăm în emisiunea de astăzi și pe care, așa cum am spus, ereticii îl folosesc incorect pentru a-și susține afirmația răuvoitoare și eronată că Fiul nu este, se presupune, Fiul autentic al lui Dumnezeu Tatăl, ci unul dintre îngeri.

Revenind, arătăm că zicerea apostolică vorbește clar despre timpul în care Dumnezeu ne-a vorbit, în persoana Fiului, când s-a săvârșit curățirea păcatelor.

Așa cum am menționat mai sus, timpul este un element cheie în înțelegerea și interpretarea textelor Sfintei Biblii și, în acest caz, când se face referire la persoana Fiului în acest mod specific, este esențial să cunoaștem timpul, motiv pentru care apostolul ne vorbește în mod explicit despre el.

Dar când ne-a vorbit Dumnezeu în persoana Fiului? Și când a fost săvârșită curățirea păcatelor și când a devenit Fiul om?

După profeți, „În vremurile din urmă”, cum spune apostolul în această scrisoare.

4. Scopul nu este de a compara, ci de a contrasta Fiul cu creaturile

Apoi, pentru că vorbește despre lucrarea răscumpărării noastre, pentru că vorbește despre vremurile din urmă, menționează pe bună dreptate că nici în timpul precedent Dumnezeu nu a tăcut și nu a vorbit oamenilor, pentru că le-a vorbit prin profeți. Și pentru că profeții au slujit, iar legea a fost proclamată prin îngeri, așa cum se menționează mai jos în aceeași epistolă, în 2/b: capitolul și versetul 2: „Fiul a venit la noi ca să slujească” (așa cum se menționează în Matei 20/k: 28), din acest motiv, apostolul a adăugat în mod necesar: „cu atât mai mult decât îngerii”, pentru că a vrut să arate că, în măsura în care Fiul se deosebește de slujitor, slujirea Fiului era mai mare decât cea a slujitorilor. Adică, s-a spus într-un sens complet opus celui folosit și atribuit de eretici.

Așadar, pentru ca apostolul să facă distincția între slujirea Vechiului și a Noului Testament (Vechiul și Noul Testament), el se adresează clar evreilor atunci când scrie și spune: „ atât încât a ajuns să fie cunoscut sub numele de îngeri ”, adică pasajul disputat.

De aceea, nu a vorbit comparativ despre întreg și nu a spus că este mai mare sau mai prețios, ca nimeni să nu creadă că este vorba de același fel, adică el și aceia, îngerii. Ci a spus: „creat”, pentru a face cunoscută diferența de fire a Fiului față de făpturi, creații. Și dovada acestui lucru o avem din nou din Dumnezeiești Scripturi, unde David cântă: „El este «mai prețios», (adică superior) o zi în curțile Tale decât o mie de altele” [„că este mai prețios decât o zi în curțile Tale decât o mie” (Psalmul 83/33: 11)]. Și Solomon exclamă: „Alegeți învățătura mai degrabă decât argintul și cunoștința mai degrabă decât aurul ales, căci înțelepciunea este mai prețioasă decât rubinele. Și toate comorile nu se pot compara cu ea. („ Căci înțelepciunea este mai prețioasă decât pietrele prețioase, dar toate lucrurile prețioase nu se pot compara cu ea” (Proverbe 8:10,11).

În special în acest punct, în acest pasaj din Proverbe, distincția este clară, și anume că termenul „kreisson” este folosit nu pentru a compara, ci pentru a distinge. Pentru că, pe de o parte, se spune că „Înțelepciunea este mai de preț decât pietrele prețioase” (adică decât comorile), și apoi se spune că „comorile nu se pot compara cu ea”. Prin urmare, „kreisson” nu este folosit comparativ, ci distinct. Nu compară lucruri similare, identice, ci este folosit pentru a diferenția și a clarifica distincția care există între cele două.

Și Sfântul Atanasie se miră, zicând:

Nu sunt, așadar, înțelepciunea și pietrele care vin din pământ diferite ca natură? Și care este relația dintre curțile cerești („ o zi în curțile Tale face mai bine decât o mie”), care este relația dintre curțile cerești și casele care sunt pe pământ? Sau ce asemănare au veșnicul și spiritualul cu temporalul și muritorul? Și ceea ce spune, profetul Isaia subliniază: „Căci așa vorbește Domnul către famenci: «Cei care păzesc Sabatele Mele și aleg ce-Mi place Mie și țin tare legământul Meu, le voi da un loc de cinste în casa Mea și în zidurile Mele. Le voi da un nume veșnic, care va fi un nume pentru fiii și fiicele lor. Și care nu va fi nimicit.» („Așa vorbește Domnul către famenci: Dacă vor păzi Sabatele Mele și vor alege ce-Mi place și vor ține tare legământul Meu, le voi da în casa Mea și în zidurile Mele un loc pentru ca fiii și fiicele lor să aibă un nume, ca să-l pomenească ; le voi da un nume veșnic, care nu va fi nimicit” - Isaia 56:4,5).

Prin urmare, nu există nicio legătură de rudenie între Fiul și îngeri. Și din moment ce nu există nicio legătură de rudenie, de aceea „kreitton” nu a fost spus comparativ, ci distinct, pentru diferența dintre natura Fiului și natura îngerilor. Dar apostolul însuși, interpretând „kreitton”, se referă la aceasta nu la altceva, ci la diferența dintre Fiul și creaturi, spunând că El este Fiul, iar creaturile sunt „sclavi”. Și că Fiul stă cu Tatăl și la dreapta Lui, iar sclavii Îl slujesc, sunt trimiși și slujesc.

5. Genitivele (cu un „n”) și genitivele (cu două)

Examinăm versetul 4 din primul capitol al Epistolei către Evrei, pe care ereticii îl folosesc pentru a susține că Fiul este o creatură și similară în natură cu îngerii, și nu un Fiu autentic al lui Dumnezeu Tatăl și, prin

urmare, Dumnezeu prin natură. „Într-atât încât a devenit mai prejos decât îngerii, întrucât a moștenit un nume diferit de al lor.”

Așadar, am examinat și am văzut clar că, cuvântul „kreitton” nu este folosit comparativ, pentru a echivala natura Fiului cu natura îngerilor, ci distinct (adică, dimpotrivă), pentru a demonstra că există o diferență uriașă între natura Fiului și natura îngerilor.

Întrucât aceste lucruri au fost scrise în acest sens, din acest pasaj nu se dovedește că Fiul este o creatură, ci mai degrabă că este diferit de creaturi, ci un Fiu autentic al Tatălui, care locuiește în sânul Său. Căci chiar și ceea ce este scris aici, și anume: „a deveni” (adică celălalt cuvânt pe care ereticii încearcă să-și bazeze argumentul), iar acest „a deveni” este scris cu „n”, adică „cel care a devenit”, nu înseamnă că Dumnezeu este zămislit (cu „n”) (adică „a devenit”, este „construit”, este „creat”, așa cum cred în mod greșit ereticii).

Dacă apostolul ar fi spus pur și simplu „născut” și s-ar fi oprit, ar fi existat o oarecare justificare pentru eretici. Dar, întrucât vorbise anterior despre Fiu și dovedise prin întregul pasaj că el este diferit de geneză (cu „n”), adică de cele care au fost făcute, de creații, din acest motiv nu a scris pur și simplu „născut”, ci a legat „creat” cu „născut”. Și a făcut aceasta pentru că a considerat că acest cuvânt nu arată diferența. Adică, știa că dacă cineva spune „născut” pentru Fiul autentic acceptat, ca și cum ar spune că a fost „creat”, înseamnă și că este „creat”. Căci născutul, pe de o parte, nu diferă, fie că se spune că a fost creat, fie că a fost făcut (aici născut cu două „n”, ceea ce înseamnă „produsul nașterii”, „rezultatul nașterii”, „cel care s-a născut”), ci „născutul” (cu un „n”), (adică cei „care au fost făcuți”), deoarece sunt lucruri create, este imposibil să fie numiți născuți (cu două „n”), decât dacă, mai târziu, prin comunicarea cu Fiul născut, se spune și că au fost „născuți”, nu desigur datorită propriei lor firi, ci datorită transubstanțierii Fiului în Duh.

Și acest lucru este cunoscut și în Sfânta Biblie, care, referitor la creații (adică lucrurile create cu „n”), spune: „toate lucrurile au fost create prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.” („Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” - Ioan 1:3) și „Tu ai creat toate lucrurile cu înțelepciune” („Tu ai făcut toate lucrurile cu înțelepciune” - Psalmul 103:24). În timp ce pentru fiii care se nasc: „Iov a avut (nu s-a născut) 7 fii și 3 fiice” - Iov 1/a: 2) Și „Avraam era în vârstă de 100 de ani când i s-a născut fiul său Isaac” - Geneza

21/ka: 5. Și Moise a zis: „Dacă se nasc fii” (adică, dacă se nasc fii cuiva) - Exodul 21/ka: 4).

Prin urmare, dacă Fiul este diferit de creaturi și singurul născut și autentic în esență, adică în firea Tatălui, îndreptățirea arienilor și a tuturor ereticilor corespunzători care cred aceeași erezie despre Fiu este zadarnică. Prin urmare, îndreptățirea lor, despre „născut”, cuvântul folosit de apostol în Evrei 1:4, este zadarnică.

6. Originile păgâne ale arienilor

Căci chiar dacă ereticii persistă în a spune că pasajele în cauză au fost rostite comparativ și că, prin urmare, cele comparate sunt de același gen, astfel încât Fiul are aceeași natură ca îngerii, ei se vor rușina din nou ca înainte, de la început, pentru că invidiază și afirmă ceea ce fac Valentinus, Carpocrate și ceilalți eretici. Despre care Valentinus a spus că îngerii sunt de același gen cu Hristos, iar Carpocrate a afirmat că îngerii sunt creatorii lumii.

Și aici să ne amintim că Valentin a fost principalul reprezentant al gnosticismului în secolul al II-lea și, conform sistemului său, lumea provenea de la Dumnezeul Suprem (dar după o serie nesfârșită de zeități mediatoare, „eonii”, așa cum îi considera el), iar informații despre această erezie avem în principal de la Irineu și Hipolit, iar în ceea ce-l privește pe Carpocrate, ne amintim că a fost un filosof din Alexandria și, după ce a suferit mai mult decât ceilalți gnostici influența lui Platon, a învățat că Dumnezeul nenăscut este tatăl îngerilor și al sufletelor. Unii dintre acești îngeri, de fapt, sunt creatorii lumii. În timp ce despre Iisus, el a spus că este Fiul natural al Mariei și al lui Iosif, dar mai drept decât alți oameni.

Prin urmare, închipuindu-și astfel de lucruri, ereticii se vor rușina de Imnistul care spune: „Cine dintre fiii lui Dumnezeu se va asemăna cu Domnul?” („Cine dintre fiii lui Dumnezeu se va asemăna cu Domnul?” - Psalmul 88:7. Și „Cine este ca Tine, Doamne, printre zei?” („Cine este ca Tine, Doamne, printre zei?” - Psalmul 85:8.)

7. „Cretton”, „Probabil” și „Plus”

Dar vor auzi (sau cel puțin vor fi informați astfel) că este, într-adevăr, potrivit să se facă comparații între lucruri de același fel, și nu între lucruri de feluri diferite. Prin urmare, nimeni nu l-ar compara pe Dumnezeu cu vreunul dintre oameni, nici omul cu animalele, nici lemnul cu pietrele, din cauza neasemănării naturii lor. Dar Dumnezeu este ceva ce nu poate fi comparat, ci omul este comparat cu un alt om, și lemnul cu un alt lemn, și piatra cu piatra, și nimeni nu ar putea spune vreodată despre aceste lucruri cuvântul „inferior", ci cuvintele „mai degrabă" și „mai mult".

De exemplu, „Iosif era mai frumos" decât frații săi, iar Rahela „mai frumoasă" decât Lea. „Dar Estera nu este o stea de spini", ci se deosebește „mai mult" în slavă (1 Corinteni 15:41).

Însă în cazul lucrurilor eterogene, când cineva le compară unele cu altele, atunci cuvântul „kreitton" este folosit pentru a arăta diferența distinctă. Așa cum s-a spus anterior despre Înțelepciune și pietre prețioase. Prin urmare, dacă apostolul ar fi spus că „cu atât mai mult Fiul îngerilor avansează" sau „cu atât mai mare este el", ereticii ar fi avut scuza că Fiul este comparat cu îngerii. Dar acum, spunând că el este „kreitton" și că diferă pe cât Fiul diferă de slujitori, el arată că este diferit de natura îngerilor. Și când spune din nou că „El este cel care a întemeiat toate lucrurile" (așa cum se menționează în scrisoarea pe care o examinăm, și anume scrisoarea către Evrei 1/a: 10), el arată că El este diferit de toate lucrurile care sunt create (cu „n"), adică cele care au fost făcute, creațiile, clădirile.

Dar, din moment ce El este complet diferit de natura creaturilor și este diferit de ele, ce comparație sau asemănare a esenței Sale cu creaturile, cu creațiile poate exista?

Și dacă ereticii se vor mai gândi vreodată la așa ceva, însuși apostolul îi va mustra, care spune același lucru: „Careia dintre îngeri i-a zis vreodată: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut?»" („Căci căruia dintre îngeri i-a zis vreodată: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut?»" - Evrei 1/a: 5). Și „despre îngeri zice: Cel ce face pe îngerii Săi duhuri și pe slujitorii Săi flacără de foc" („și despre îngeri zice: Cel ce face pe îngerii Săi duhuri și pe slujitorii Săi flacără de foc" - Evrei 1/a: 7).

Observăm, cu alte cuvinte, că preocuparea și scopul apostolului în scrierea acestei epistole este de a distinge și dovedi diferența infinită care

există între Fiul lui Dumnezeu și îngeri. Adică, că Fiul lui Dumnezeu este complet diferit în natură de îngeri. Altfel, nu ar exista niciun motiv pentru aceste comparații.

Așadar, ceea ce încearcă apostolul să facă este să demonstreze că Fiul nu este unul dintre îngeri, ci este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, Care este și Creatorul lumii, al timpului și al îngerilor. Adică, El nu este un „rob", așa cum sunt îngerii, sau un „slujitor", ci un Fiu.

Observăm, așadar, că ereticii nu ezită să denatureze complet sensul, conținutul și scopul acestei scrisori, pe care o folosesc ca argument. Adică, scrisoarea apostolului către Evrei. Ei îi schimbă complet conținutul și își concentrează interesul asupra a două cuvinte, încercând în acest fel să modifice fiecare argument al apostolului și să convingă că Fiul este unul dintre îngeri. Că se presupune că are o natură creată (așa cum susțin ei cu răutate) și că nu se presupune că este Fiul autentic al Tatălui.

Prin urmare, este util să se monitorizeze modul în care ereticii argumentează și folosesc Scripturile, sau mai degrabă distorsionează Scripturile, pentru a promova și susține ereziile și erorile lor.

8. Identitatea Fiului în contrast cu genealogiile

Pentru lucrurile care sunt create (creațiile, creațiile), se folosește verbul „a fi făcut", ceea ce înseamnă că sunt creații. Totuși, pentru Fiu, apostolul nu folosește nici „făcut", nici „a fi făcut". Ci „rege" și „rege" și „creator", când spune: „Troul Tău de domnie, Dumnezeule, va dăinui în veci de veci" („Troul Tău de domnie, Dumnezeule, va dăinui în veci de veci" - Evrei 1:8). Și: „La început, Doamne, Tu ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi." („La început, Doamne, Tu ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale; ele vor pieri, dar Tu rămâi" - Evrei 1/1: 10,11).

Se pare că, din aceasta, chiar și ereticii și-ar putea reveni dacă ar dori și ar recunoaște că Creatorul este diferit, iar creațiile sunt diferite. Și că El este Dumnezeu, iar aceste creații sunt construite din nimic.

Și ceea ce se spune aici, că ele, adică cerurile, vor fi distruse, nu o spune pentru a spune că creația a fost făcută pentru a fi distrusă, ci pentru a arăta care este natura celor care se nasc, din sfârșitul pe care îl vor avea. Căci acele lucruri care sunt capabile de a fi distruse și, deși nu sunt încă distruse datorită harului Celui care le-a creat, au fost totuși create din neființe, iar aceasta mărturisește că ele odată nu existau. De aceea, pentru că au o astfel de natură, se spune despre Fiul: „Tu rămâi cu mine” („Tu rămâi cu mine”, cum spune textul). Pentru ca propria Lui natură să fie descoperită.

Căci, întrucât El nu are puterea de a fi distrus (cum este cazul creaturilor), ci proprietatea veșniciei, din acest motiv nu este potrivit să spunem despre El: „El nu era înainte de a se naște” (cum spuneau și spun și astăzi ereticii care susțin astfel de rele), ci că „El există întotdeauna și rămâne întotdeauna cu Tatăl”.

Și dacă apostolul nu ar fi scris încă aceste lucruri în Epistola către Evrei, totuși din celelalte Epistole ale sale și din întreaga Scriptură, ar fi fost cu adevărat împiedicați să-și imagineze ceva similar despre Cuvânt. Dar, întrucât și apostolul a scris aceste lucruri, și de asemenea în cele anterioare, s-a dovedit că Fiul este un produs al esenței Tatălui și că El este Creatorul, iar lucrurile care sunt create (adică cele care au fost făcute) sunt create de El și că El este din nou „Expunerea și Cuvântul, și Chipul și Înțelepciunea Tatălui, în timp ce lucrurile care sunt create sunt undeva mai jos decât Treimea și sunt prezente și slujesc, rezultă că Fiul este eterogen și diferit de lucrurile care sunt create (adică creaturile) și El este de aceeași esență cu Tatăl și de aceeași natură cu ele.

9. Tatăl este „mai mare” decât Fiul și nu „mai mic” decât Fiul.

De aceea, Fiul Însuși n-a zis: „Tatăl Meu este mai mare decât Mine”, ca nimeni să nu-L considere străin de firea Tatălui, ci a zis: „mai mare” (Ioan 14:28). Așadar, a zis: „mai mare” nu în mărime sau în timp, ci datorită nașterii Sale din Însuși Tatăl. În plus, zicând „mai mare decât Mine”, a arătat din nou însușirea esenței, a firii, a aceleiași firi.

Transcriere de N. M.